

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
16.Bf.168/2018/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2018. év október hó 25. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A gondatlanságból elkövetett emberölés vétsége miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 15.B.962/2017/45. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezése során alkalmazott törvényhelynél a Btk. 160. § (1) bekezdését is felhívja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 29 075 (huszonkilencezer-hetvenöt) forint bűnügyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék az ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény [a továbbiakban: Btk.] 160. § (4) bekezdése szerint minősített gondatlanságból elkövetett emberölés vétségében.

A vádlottat 6 hónap - végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztésre ítélte. Annak végrehajtási fokozatát fogházban, a végrehajtás elrendelése esetére a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg, továbbá a vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

Kötelezte őt az eljárás során felmerült 595 504 forint bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a védő elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében élt jogorvoslattal, míg - a jogorvoslati nyilatkozatok előterjesztése előtt a tárgyalóteremből kiutasított - vádlottnak az ítélet indokolása során tett észrevételei fellebbezésként voltak értékelhetőek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.394/2018/1. számú átiratában indítványozta, hogy az ítéltábla a bűncselekmény megnevezését emberölés vétségére pontosítsa, illetőleg a jogi minősítésnél a jogszabályi felhívást egészítse ki a Btk. 160. § (1) bekezdésével, egyebekben hagyja helyben az elsőfokú ítéletet.

Az elsőfokú ítélet kihirdetését és a jogorvoslati nyilatkozatok megtételét követően, 2018. július 1-jén hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény [a továbbiakban: Be.], és annak 868. § (1) bekezdésében írt átmeneti rendelkezésére tekintettel az ítéltáblának e törvényt kellett alkalmaznia az ítélet felülbírálatára során.

A védő a másodfokú nyilvános ülésen a fellebbezés elsődleges okaként már az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát jelölte meg, amely részben a tényállás felderítetlenségére, részben az elsőfokú bíróság téves ténybeli következtetésére vezethető vissza. E megalapozatlanság a másodfokú eljárásban csak tárgyalás kitűzésével és bizonyítás felvételével orvosolható, illetve ha ez nem lehetséges, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása indokolt.

Nem tisztázott, hogyan jutott hozzá a sértett a banánhoz, és amennyiben az valóban a vádlottól

került a sértett kezébe, az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le a szándékára: ugyanis nem állapítható meg, hogy a vádlott milyen céllal tartotta a banánt a kezében, vagy azt nem másnak szánta-e.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget, nem adta magyarázatát annak, hogy a vádlott bűnösségét mire alapítja, továbbá miért nem fogadta el a magánszakértő szakvéleményében és a vádlott édesanyjának tanúvallomásában foglaltakat.

A vádlott a nyilvános ülésen csatolt beadványában szintén az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte az alábbi, általa is pontokban sorolt okokra hivatkozva.

1. Az orvosszakértő nem rendelkezett a boncoláshoz szükséges végzettséggel, így nem készíthette volna el a szakvéleményt.
2. A tárgyaláson jelenlévő pszichiáter szakértő róla a vizsgálatba történt beleegyezése nélkül készített szakvéleményt. A kérdéses napon édesapja ápolása miatt „véglegesen” fáradt volt, az orvosok és a nővérek szerint sem volt beszámítható állapotban, ezért is akartak a részére nyugtató injekciót beadni.
3. Az általa tanúként kihallgatni indítványozott személyek (1. számú tanú, 2. számú tanú, 3. számú tanú és 4. számú tanú) cáfolják az 5. számú tanú állításait, egyben megerősítik az édesanyja által előadottakat a tekintetben, hogy a banán az ő kezében volt. Téves megállapítás az, hogy ő hozta ki édesapját a kórházból, illetve az ő feladata lett volna az ápolása, ehelyett a beteg szállításában működött közre.
4. Kéri tanúként kihallgatni az 5. számú lányát, aki be tudna számolni az 5. számú tanú kihallgatásának körülményeiről, illetve arról, hogy e tanú szenilis volt-e, miként azt az őt ápoló orvosok és nővérek is megerősítették. Sérelmezi továbbá azt is, hogy nem szembesítették az 5. számú tanúval, ennek okát vele az eljárás során nem közölték.
5. Álláspontja szerint nem zárható ki, hogy a halál bekövetkezéséhez a tüdőben lévő, a banán mennyiségének többszörösét meghaladó víz járult hozzá.
6. A rendelkezésére álló rövid idő alatt nem tudott gondoskodni új védőről, pedig több ügyvéddel is felvette a kapcsolatot. Az állam sem biztosította számára a „korrekt” védelmet, jelenlegi védőjével egyszer sem tudott találkozni.
7. A védekezés lehetőségétől is el volt zárva, például nem kapta meg az ügyész „vádbeszédét”.

A vádlott az ítéletkor tanácsa előtti felszólalásában sérelmezte, hogy a bizonyítás során kizárólag a kórház dolgozóit hallgatták meg, és az 5. számú tanú kihallgatására nem az törvényi előírásoknak megfelelően került sor.

A fellebbezések és a másodfokú eljárásban előterjesztett egyéb indítványok nem alaposak, így az ítéletkor bizonyítás felvételére sem látott okot.

Az ítéletkor a Be. 590. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta.

Az elsőfokú eljárásban a vádlottnak a védelemhez és a védekezéshez fűződő jogai teljeskörűen érvényesültek, kérdezési, észrevételezési és indítványtételi jogát is korlátlanul gyakorolhatta.

A tárgyalás rendjét megzavaró vádlotti magatartást törvényesen szankcionálták, előbb rendreutasítással, majd ennek eredménytelensége okán a tárgyalásról való kiutasítással. Az elsőfokú bíróság a távollétében lefolytatott bizonyítást a vádlottal ismertette, tehát e tekintetben is a törvényi előírásoknak megfelelően járt el.

Nincs a büntetőeljárás törvénynek olyan előírása, amely szerint a bizonyítási eljárás befejezését

követően megtartott ügyészi perbeszédet írásban is be kellene nyújtani a vádlott részére történő kézbesítés érdekében, ilyen kötelezettség csak a vádirat esetében áll fenn.

A vádlottnak a védelmi jogoknak a másodfokú eljárásban történt érvényesülését érintő eljárásjogi kifogása sem alapos. Az ítélet tábla a 2018. szeptember 20. napjára kitűzött nyilvános ülést elhalasztotta, az új határnapot több mint egy hónappal későbbi időpontban határozta meg, ezáltal elegendő időt biztosítva a vádlott számára, hogy előzetes bejelentésének megfelelően védőt hatalmazhasson meg.

Védelme a másodfokú eljárásban - meghatalmazás hiányában - kirendelt védő útján biztosított volt, egyébként e védő személye ellen a vádlott kifogást nem fogalmazott meg.

Az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, ezért az ítélet a Be. 592. (2) bekezdés a) pontja szerint részben megalapozatlan. A tényállásnak az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján történő kiegészítésével a megalapozatlanság kiküszöbölhető [Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja].

Az ítélet tábla az igazságügyi orvosszakértő és az igazságügyi elmeorvosszakértő szakvéleménye (nyomozati iratok 831-837. oldal) és a szakértő tárgyaláson tett nyilatkozata (35. számú jegyzőkönyv 31. oldal első bekezdés) alapján az alábbiakkal egészíti ki a tényállást

„A vádlott sem a cselekmény elkövetésekor, sem a vizsgálatok során nem szenvedett az elme működés olyan kóros állapotában, amely képtelenné tette volna arra, vagy korlátozta volna abban, hogy a cselekménye következményeit felismerje, illetve e felismerésnek megfelelően cselekedjen. A vádlott személyiségére indulati labilitás, feszültségre való hajlam jellemző, de képes kontrollt tartani. Érdekérvényesítési képessége, kommunikációja megfelelő, vezetésre, irányításra törekvő személy, ellentmondást nehezebben tűr. A vádlott kevert személyiségzavarban szenved.”

E kiegészítéssel a tényállás megalapozott, mert felderített, hiánytalan, irathű és helytlen ténybeli következtetésektől mentes, így az a Be. 593. § (3) bekezdése alapján irányadó volt az ítélet felülbírálatának során.

A bizonyítás lefolytatására és a bizonyítási eszközök felhasználására a büntetőeljárás törvény előírásainak megfelelően került sor. A bizonyítékok összegyűjtése során az elsőfokú bíróság részéről egyoldalú megközelítés nem volt tapasztalható, amennyiben azokat alaposnak találta, figyelembe vette a védelem és a vádlott bizonyítási indítványait is.

Így a vádlott indítványára szerezte be az 5. számú tanú orvosi dokumentációját, tanúként hallgatta ki a 6. számú gyógytornászt, továbbá a tárgyalás anyagává tette és okirati bizonyítékként értékelte a védelem által felkért az orvosszakértő véleményét is. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállás megállapítható volt, további bizonyításra az ügyben nem volt szükség; az elsőfokú bíróság tehát megalapozottan döntött a vádlott egyéb bizonyítási indítványainak elutasításáról, és ezzel összefüggő indokolási kötelezettségét is teljesítette.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelte, majd igen részletes, meggyőző és logikai hibáktól mentes indokát adta annak, hogy a vádlott érdemi védekezését mely bizonyítékok alapján, illetve miért vetette el (ítélet 22-30. oldal).

Indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette azzal kapcsolatban is, hogy miért nem fogadta el védelem által felkért az orvosszakértő véleményében (ítélet 28. oldal harmadik bekezdés, 29. oldal első bekezdés) és a vádlott édesanyjának tanúvallomásában (ítélet 24. oldal második bekezdés) foglaltakat.

Bár szükségtelen az elsőfokú ítélet indokolásában írtak megismétlése, azonban az ítélet tábla - reflektálva a bizonyítékok felhasználásának törvényessége és a bizonyítási eszközök értékelése kapcsán megfogalmazott kifogásokra - az alábbiakra mutat rá.

Az eljárás során kihallgatott tanúk többsége a cselekmény jellege és helyszíne miatt valóban kórházi dolgozó (orvos vagy ápoló) volt, akik saját észlelésük vagy tapasztalásuk körében a sértett egészségi állapotáról, ápolásának és PEG gyomorszondával történt táplálásának jellemzőiről, a banán félrenyelését követő eseményekről, vagy a keringés és a légzés leállása után az újraélesztést célzó próbálkozásokról tudtak beszámolni. E tanúk egyike sem volt jelen, amikor a sértett evett a banánból, ebből következően erről csak közvetett információkkal rendelkeztek.

A sértettel szomszédos ágyon betegtársként fekvő az 5. számú tanú viszont szemtanúja volt annak, hogy a vádlott nyújtotta át a sértettnek a héjától megtisztított banánt, és e körben az általa észleltekről részletesen be is számolt a kórházban őt kihallgató rendőröknek.

E tanú kihallgatása és vallomásának rögzítése körében az ítélet tábla sem észlelt törvénysértést, a kihallgatása megkezdése előtt - az akkor hatályos 1998. évi XIX. törvény 82. § (2) bekezdése szerint - figyelmeztették a mentességi okokra és a jogaira, a figyelmeztetést és a tanúnak a figyelmeztetésre adott válaszát jegyzőkönyvezték, majd a tanú a figyelmeztetés tudomásul vételére vonatkozó nyilatkozatát és a vallomását saját kezűleg aláírta. A büntetőeljárás törvény ezt meghaladó alaki kötöttséget a nyomozás során felvett tanúkihallgatási jegyzőkönyvvel kapcsolatban nem írt elő.

A vádemelés előtt történt elhalálozása folytán az 5. számú tanú a tárgyaláson nem volt kihallgatható és a vádlottal szembesíthető, így az elsőfokú bíróság törvényesen járt el a tekintetben, hogy a nyomozás során tett vallomását felolvasással tette a bizonyítás anyagává, miként történt ez a vádlott édesanyja esetében is (ugyanezen ok miatt). Megjegyzendő, hogy az 5. számú tanú elhalálozásának a tényét, illetve ezzel összefüggésben e tanú vallomásának felolvasását célzó ügyészi indítványt már a vádirat is tartalmazta.

A kórházban dialízis kezelésre szoruló, 91 éves 5. számú tanú az orvosi kórtörténete alapján is nyilatkozó igazságügyi orvosszakértők, illetőleg 7. számú tanú és 8. számú tanúk szerint tiszta tudatú, térben és időben orientált volt (ezt egyébként az 5. számú tanú vallomásának tartalma is alátámasztja), továbbá 9. számú tanú szerint a szomszédos ágyról láthatta is sértett ágyánál zajló eseményeket. Így az 5. számú vallomása - enyhe fokú demenciája ellenére is - aggálytalanul elfogadható volt. Ezért az ítélet tábla az 5. számú hozzátartozójának tanúként történő kihallgatását célzó bizonyítási indítványt mint szükségtelent elutasította.

Szavahihetőségéhez azért sem férhetett kétség, mert az ügyben az 5. számú kívülállóként teljesen érdektelen volt, az adatok szerint sem a vádlottal, sem annak családjával korábban konfliktusa nem volt, sőt a kihallgatása során a vádlotról (az édesapja iránti szeretetéről, gondoskodó és felkészült ápolásáról) kifejezetten kedvező információkat közölt.

Ezzel szemben - miként azt az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette (ítélet 22-23. oldal) - a vádlott a banánnak a sértetthez kerülése és a gyümölcs lenyelésének következményei kapcsán az eljárás során következetlen és ellentmondásos nyilatkozatokat tett, ezekre tényállást alapítani nem lehetett. Jellemző példaként emelhető ki az a vádlotti állítás, miszerint a kórháztól nem kapott tájékoztatást a PEG gyomorszondás táplálásról, illetve a sértettet a gyomorszonda ellenére is etették szilárd táplálékkal, például gyümölcsökkel. E védekezést nem csak 7. számú tanú kezelőorvos cáfolta, hanem még 10. számú is, aki szerint az újabb kórházba kerülését, azaz 2015. június 18-át követően a sértettnek a családja sem adott szájon át táplálékot.

A cselekmény elkövetése napján a vádlottat és az édesanyját a kórházhoz szállító, csak utóbb

hozzájuk csatlakozó 10. számú tanút mind a nyomozó hatóság, mind az elsőfokú bíróság kihallgatta. E tanú is részletesen beszámolt a sértett állapotáról, a kórházi és az otthoni ápolás körülményeiről. Ugyanakkor a kérdéses napon csak a sértett elhalálása után érkezett a helyszínre, így arról közvetlen észlelés alapján nem nyilatkozhatott, hogy ki adta a banánt a sértettnek. Újabb kihallgatása tehát a másodfokú eljárásban is szükségtelen lett volna, ezért az ítélet tábla az erre vonatkozó bizonyítási indítványt is elutasította.

Az ítélet tábla a másodfokú bírósági eljárásban előterjesztett további bizonyítási indítványoknak sem adott helyt.

Az 1. számú tanú, a vádlott nagybátyja - csatolt írásbeli nyilatkozata szerinti is - saját észlelése alapján kizárólag a sértett ápolásáról és állapotáról tudott volna beszámolni, amely vonatkozásában a vádlott, 10. számú és a kórházi dolgozók már elegendő információt közöltek.

A 3. számú tanú esetében nem került megjelölésre, hogy milyen tényekről lehet tudomása, és az sem egyértelmű, hogy a bizonyítási indítványban a családnév nem került-e előírásra. Az elsőfokú eljárásban a vádlott 11. számú tanúként történt kihallgatását indítványozta, e személy viszont - 2018. március 25-én írásban tett nyilatkozata szerint - csak annyit látott, hogy a vádlott édesanyja elkezdte megenni a meghámozott banánt, de ekkor ő továbbment egy ismerőst meglátogatni. Ebből következően e tanú sem tudna arról beszámolni, hogy a gyümölcs hogyan került a sértetthez.

2. számú tanú esetében sem várható, hogy tanúként történő kihallgatása esetén az eddig megállapított tényeket cáfoló információkat tudna közölni. E személy a cselekmény kapcsán több mint három év elteltével nyilatkozott közjegyző előtt, az általa közöltek (a sértett a vádlott édesanyja kezéből kapta ki a banánt) nem csak az 5. számú, de a vádlott és a vádlott édesanyja vallomásával is ellentétes. Alappal kérdőjelezhető meg, hogy a 2. számú tanú valóban hiteles adatokkal rendelkezik a cselekmény releváns tényei körében.

A bűncselekmény tárgyi oldalát, az elkövetési magatartást illetően - a banánnak a sértett részére történt átadásán túl - az igazságügyi orvosszakértők szakvéleménye alapján az is megállapítható volt, hogy a sértett halálát fulladás okozta, továbbá az idegentest beékelődése és a bekövetkezett halál között közvetlen ok-okozati kapcsolat állt fenn.

Az orvosszakértők szakterület szerinti szakmai kompetenciáját érintő vádlotti kifogás sem volt megalapozott. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy nincs olyan jogszabályi előírás, amely szerint a halál oka és körülményei vizsgálatánál alkalmazott két szakértőnek - az általános orvosi szakvizsga mellett - patológusi szakvizsgával is rendelkezniük kellene.

Az alanyi oldalra áttérve, a büntetőjogi felelősség szempontjából annak volt meghatározó jelentősége, hogy a vádlott az elkövetési magatartást bűnösen valósította-e meg.

E körben a bizonyítékok között egyrészt rendelkezésre áll az igazságügyi orvosszakértő, az igazságügyi elmeorvosszakértő és az igazságügyi pszichológus szakértő által készített szakvélemény, valamint az igazságügyi elmeorvos szakértő tárgyaláson tett nyilatkozata, amelyek szerint a vádlott - kevert személyiségzavara ellenére - képes volt cselekménye következményeinek felismerésére, illetve e felismerésnek megfelelő cselekvésre.

A szakértők a nyomozás során a terhelt vizsgálata alapján készítették el szakvéleményüket, és annak sem volt törvényes akadály, hogy az elmeorvosszakértő - a vádlottnak a tárgyaláson tanúsított magatartását is elemezve - szóban (egyébként a terhelt javára) kiegészítse korábbi szakvéleményét. Megjegyzendő, hogy a korábbi és a jelenlegi büntetőeljárási törvény szerint is a terhelt - a műtetet és a műtetnek minősülő vizsgálati eljárás kivételével - köteles magát a szakértői vizsgálatnak alávetni.

Az egyéb bizonyítékok, különösen a 7. számú tanú és a 10. számú tanúvallomása, a PEG gyomorszonda alkalmazásáról szóló tájékoztatásra vonatkozó, 2015. február 11-én kiállított orvosi dokumentum (nyomozati irat 375. oldal) alapján, továbbá a vádlott mindennapi rendszeres kórházi jelenlétéből és a sértettnek a saját otthonában történt ápolása körülményeiből kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vádlott számára is ismert volt az a tény, miszerint a sértett a vádbeli napon sem táplálható a száján keresztül, és ennek okáról, a félrenyelés veszélyének fennállásáról is tudott.

A vádlott tehát tisztában volt azzal, hogy a sértett esetében - a nyelési zavara miatt - a szilárd táplálék száján keresztül történő lenyelésének milyen következményei lehetnek (a ételnek a légutakba kerülése), ennek ellenére átadta a banánt a sértettnek, azzal a céllal, hogy abból fogyasszon. Az előzmények és az egyéb ismert tények alapján az fel sem merülhetett, hogy a vádlott kívánta volna magatartása lehetséges következményeit, vagy azok bekövetkezésébe belenyugodott volna, ehelyett valóban az állapítható meg, hogy könnyelműen bízott a táplálék félrenyelésének, illetve annak légutakba kerülésének elmaradásában (tudatos gondatlanság Btk. 8. § I. fordulata).

Az ítélet tábla - a fentiekben kifejtettekre is tekintettel - osztotta az elsőfokú bíróságnak a vádlott bűnösségére levont következtetését.

A bűncselekmény jogi minősítése is törvényes, az csak annyiban szorult kiegészítésre, hogy a jogszabályi felhívásban fel kellett tüntetni a Btk. 160. § (1) bekezdését, ugyanis ez tartalmazza az emberölés bűncselekményének elkövetési magatartását. A bűncselekmény megnevezésének pontosítására - a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakkal szemben - nem volt szükség, a Be. 561. § (2) bekezdés c) pontja szerint az ügydöntő határozat rendelkező részének a bűncselekmény tekintetében a gondatlan alakzat megjelölését is tartalmaznia kell.

A büntetés kiszabása során releváns bűnösségi tényezők körében csak a vádlott javára szóló körülmények voltak feltárhatók, ezek közül valóban kiemelendő, hogy a vádlott a sértettet betegsége alatt - a kívülállók számára is jól érzékelhetően - példás gondossággal ápolta. További enyhítő körülmény a vádlott kevert személyiségzavara.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik a feltárt enyhítő tényezőkhez, a bűncselekmény elkövetési körülményeihez és a vádlott társadalomra veszélyességének csekélyebb fokához, ezért az ítélet tábla a szabadságvesztés - enyhítő szakasz alkalmazásával meghatározott - mértékének további mérséklésére nem látott okot.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a büntetlen előéletű, rendezett életvitelű vádlott esetében a büntetési célok a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetőek, a törvényi minimumban meghatározott próbaidő enyhítésére nincs lehetőség. Nem kifogásolható a vádlott előzetes mentesítésben részesítése sem.

A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a Btk. 8 §. (2) bekezdés a/ pontja alapján; ez utóbbi törvényhely felhívásával adós maradt. Ezt az ítélet tábla pótolta.

Helyes és törvényes a bűnügyi költségösszecszerűségével, illetőleg viselésével kapcsolatos ítéleti rendelkezés is.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla - a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen - a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak szerint

helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő közreműködésével felmerült bűnügyi költségről szóló rendelkezés - figyelemmel a Be. 145. § (1) bekezdés a) pontjában és a Be. 574. § (1) bekezdésében írtakra - a Be. 613. § (1) bekezdésén alapul.

Az ítélet tábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2018. év október hó 25. napján

Dr. Ujvári Ákos s.k. a tanács **Dr. Lőrinczy Attila István s.k.** **Dr. Patassy Bence s.k.** bíró
elnöke előadó bíró

A Fővárosi Törvényszék 2018. év április 9. napján kihirdetett 15.B.962/2017/45. számú ítélete - Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 16.Bf.168/2018/8. határozata folytán - 2018. október 25. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. év október hó 25. napján

Dr. Ujvári Ákos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő